

AKATAPPA

Ağustos 2001

Sayı : 20

ŞEHİR VE DERGİ

Soner SANCAKTEPE

Mekânlar üzerine yapılan her işlem biraz da olsa sarsar bizi. Hele sevdiğimiz, ilişkimizin, anılarımızın olduğu yerlerin ortadan kaldırılışı, kalbimin tahribi gibi gelir bize biraz.

"Tağyir, tebdil ve ilga"... Türkçe karşılıkları bozma, değiştirme, ortadan kaldırma... Bir zamanlar bu sözcüklerle anayasamızı ilişkilendirir ve genç insanları vatana ihanetle suçlardı.

Yaşadığımız semtlerde, mahallelerde, sabah akşam yürüdüğümüz caddelerde, sokaklarda sürekli bir yapbozdur gidiyor ve kimse bunu yapan ihtiyarları, anılarımıza ihanetle suçlamıyor.

Zamanı durdurabilişimizin; başka deyişle uzunca bir dünün var olduğunun, güzelce bir yarının var olacağının tek güvencesi mekânlarla kurduğumuz ilişkilerdir oysa.

Evlere niye bu kadar değer veriyoruz sanıyorsunuz? Devasa işyerindeki küçücük bir odaya, odadaki masaya hatta? Orada biz varız, oluyoruz diye değil mi?..

İbadet evlerine, mezarlıklara verilen değer, gösterilen saygının temelinde de biraz bu yok mudur dersiniz? İlkinde yarınımız, ikincisinde dünümüz: anamız babamız, öteki kimi yakınlarımız var diye değil mi, buraları koruyup kollamamız biraz da?..

Sokaklar, caddeler, meydanlar, parklar, hayati mekânlarımızdır bizim. Hem kendileri olarak, hem başka mekânlar arasındaki seyrü sefere imkân sağlamalarıyla...

Evimizi, odamızı iki bir yıkıp yapmıyorsak; camiyi, mescidi, mimari modası geçti diye yıkıp yeniden yapmıyorsak, büyükbabamızın, diyelim zamansız toprağa verdiğimiz kardeşimizin mezarlarıyla oynayıp durmuyorsak; sokaklar, caddeler, meydanlar ve parklarla sürekli oynama hakkını kendimizde nasıl buluyoruz?

Bugün yöneticiyiz, tamam; her şey iki dudağımızın arasından çıkacak söze ya da mevsimlik duygulanımlarımıza bağlı; yarın nerdeyiz, kimiz peki?

Çıkardıkları dergilerin biçim ve periyotlarıyla sürekli oynayanlara da sözümüz bu arada...

Umarız yazınız güzel geçiyordur, sevgili Akatallapacılar. Esenlik dileklerimizle...

☺☺☺☺☺☺☺☺

KARANLIK DUA

Vücudun her yerinden gelen gece; sen hangi olmayan tanrının devinimisin hedenimde. İnsanlar savaş tınısında nasıl esir ve barışta ne kadar huzursuzca dağılıyorlar birbirlerine, öyle karanlıktan dileniyorum kendimi, bir çocuk ağlamak, bir deniz yutkunmak, bir savaş başlatmak, bir barış yaratmacasına. Fırlıyor diz çöküşüm varlığın değil, yokluğun sınırında soluyan göz kapaklarıma. Sen hangi giysinle fethedeceksin bedenimi, hangi bakışın eksikliğime götüreceksin beni. Ey karanlık nasıl olacak söyle varlığın ve yokluğun aynı salkımdan sarkması ılık avuçlarıma.

Bir harf işaretledim senin başladığın daireye, bir yığın ateş bıraktım senin beni görünmez kıldığın çekiciliğe. Sen nerede olsan ben yiterim, sen nerede yoksan ben kaynaksız bir hiçim. Hangi sesler sağanağı düşürür beni. Güneşle aramda hareket boşluğu var, peki sen hangi ölümlerle var edeceksin beni.

DOKUNUŞ

Fil seslerini dinliyorum. Fil seslerini yorumluyorum. Zor değil bu, mucize gerektirmiyor, aşk gibi değil ifadenin sınırlarını içermiyor. Ben çukurumu ağaçların vücutlarına uyarlamaktan kendimi alamam. Kendimi alamam karanlık diye çözülen sevimlerin yordamından. Beni iten gök. Beni yiten enlem, beni silen zırh, çarmıh yani ötekinin uykudaki bedeni. Ah bu tını ne feci; çık dışarı çık, bir sıvı gibi çığırdan çık. Çık bu çukurdan, bedeninin dışına çık. Yerleşiyorum ifadenin yok eden kolaylığına. Hadi sevgilim beni tanımla. Ölümün ve dirimin acısına seviş. Bak boşalıyor tanrının gözlerindeki. Boşalıyor her şey, dökülüyor enlem ve boylam zor değil bu. Çünkü aşk bazen hayatı içermez. Ölümün dile gelişidir aşk ötekinin yüzünde, ötekinin dudakları soğuk ve sessiz gecelerde emilir lirik bir delirişle.

Fil seslerini dinliyorum. Rüzgârın kıvrık boynunda dile gelen bir dokunuş var. Var sevgilim bu yüzden ihanet aşka dönüşebilir zaman zaman. Evet var her şeyde gizli bir ses, bir kıvılcım, bir yalan, bir karanlık. Çok uzaktan sesleniyorlar, çok uzaktan KENDİNİ VUDU BÜYÜSÜNÜN SARSINTILARINA BIRAK diye sesleniyorlar. Nasıl acı çekileceğini öğretiyorlar, diriye görünüm ürkünçlüğünü bir kadın bedeninde ifşa ederken, biliyorsun sevgilim oradaydın filler bedenlerini seslerle kaybederken.

Ali Aksoy, Hüseyin Alemdar, Uğur Bilmiş, Nuri Demirci, Metin Güven, Hilmi Haşal, Halim Hayal, Ayşegül İzmirli, Yunus Koray, Mustafa Ocak, Niyazi Özsan, Soner Sancaktepe, Mehmet Sarsmaz, Özlem Sezer, Saffet Soyöz, Ahmet Uysal, Serdar Ünver, İhsan Üren.

KİTAPLAR VE HİTAPLAR

Halim HAYAL

Yazmak, bir şeyleri benimsemek ya da yadsımakla mı eyleme dönüşür? Sezgisel bir tepkiden mi ivme kazanır kişinin gözünde? Acaba benimsenenlerle yadsınanlar olmasa, enerji üreten çelişki bunca yer etmez miydi ömür sahnesinde?

Yaşamak; görülen, duyulan, koklanan, tadılan, dokunulan nesnelere (şeylere) ilişkin anlamlar biriktirmekse, sonsuz soru üreten algı sirkülasyonu da böyle etkiler düşüneni, yazanı. Yaşamının anılara ağıdığını, onların anılarla ancak zamanda 'yaş' tanımıyla yer alacağı, kayda geçeceği varsayılır. Bu dünyada bulunmanın diyeti, sözcüklerde ve nesnelerde görülür çünkü. İnsanoğlu kendini kandıramaz.

Zamanı iliklerimizde, kaslarımızda, saçlarımızın kök diplerinde taşımakla birlikte, duymanın, sezmenin acısında yol almayı sürdürürüz. Değil mi ki, yitişe doğru giderken, berrak ve keskin izler bırakmaya gayret ederek, başkalarında kendine ulaşıyor birey? Kim ne derse desin; herkes kendince, kendinden izler açmaya koşulludur varolduğu 'şimdi'de, varolacağı 'yarın'da. Herkes. Her birimiz ötekinde... Başkaları bizim aynamız değil mi? Kendimizi bulduğumuz kadarıyla vardırlar çünkü gözümüzde, gönlümüzde.

Yukarıdaki girişi yapmayabilirdim; zira bilineni yinelediğimin ayrılmındayım. İtiraf ediyorum; hayata ve şiire ilişkin söz alındığında, yazma uyarımına (modu'na) girildiğinde, doğaçtan bir rüzgâr, zaman celladının varlığını ima ediyor sanki insana. Lüzumsuz kelama sürüklüyor. Neyse...

Algılama ve aktarma eylemi daha çok da bilinen üzerine kurulmuş çatıyla, bilinene yüklenen fazladan işlevle gerçekleşiyor. Nasıl ki gölge güneşin varlığına ek değer, ek anlamlar katıyorsa... Naçizane, bilinene, bilindiği sanılana küçücük bir mim koyma gayretkeşliği adına (güya), kalem koşturma cüretinde bulunuyorum. Bu, harfleri kullanma haklılığını yaşadığını sanarak! Doğrusu, okuduklarımı, edindiğim yeni izlenimleri paylaşma amacına yönelmek dışında bir nedeni yok eyleminin. Şimdide hayat için yeni sayılacak, mucize addedilecek hiçbir belirti bulunmazken üstelik, salt kitaplardan, şiirlerden (en çok şiirlerden) etkilenen düşünce ve duygularımı ıslah ediyorum. Ne de olsa kaynak başkaları. Etkiyse benim aldığım, alabildiğim. Hem "ıslah" dil bahçemizdeki güzel bir sözcük gibime geliyor. O nedenle, anıp geçiyorum şiir zamanına.

Evet, saatimi şiire göre ayarladım hep. Hâlâ da öyleyim, saatimi imge akışına ayarlıyorum, ve de düşlerimi terbiye etmekle bilincimi ayakta tutuyorum. Buradaki "terbiye" sözcüğünün ağıdalı duruşunu seziyorum, ki sizin de bıyık altından gülümseyerek "amma da atmış ha" diyebileceğinizi, hatta dediğinizi yüzümün yanmasından, kulağımın çınlamasından sezinliyorum. Dilim tökezliyor o nedenle... "Terbiye; 1. Eğitim. 2. Görgü. 3. Kimi yemeklerin suyunu çeşitli yollarla koyulaştırmak" (Renkli Türkçe Sözlük, TDK Yayınları, Ankara 1977) demekmiş. Bu durumda duygu ve düşüncelerimin terbiye dışı düştüğü, düşebileceği şeklinde anlaşılma varsayımını göze alıyorum elbette. Kitapların, şiir kitaplarının, insanın duygu ve düşüncelerini ayarttığını bilen bilir. Şiir, yazarın ruh müzesinden esintiler taşıdığına, taşıyacağına göre, edep'sizlik galerisinden, cinsellik imgeleri, erotizm polenleri de getirecektir içeriğinde.

Şiir tekin değildir hiçbir zaman...

Zaman canavarının hayalleri ezip geçmesine karşı kanatlanmış, baştan çıkmış, uç-an insanın, somut varlığını terk eden, duygu ve düşünceleri 'musallat' etmektedir başa. Ve geriye, ancak yine şiirle, kitapla dizginlenmiş, uslandırılabilen, 'terbiye', evet terbiye edilecek bir ruh hali kalır. Kalıyorsa... Çünkü mutlak yalnızlığı, üretken yalnızlığı; kendinle baş başa

kalmayı, sadece kitaplar sağlıyor. Bunca görsellik teknolojisinin sersemletici seçeneklerinden, uyuşturucu arzından kurtulmayı bir de, şiir kitaplarının kolaylaştırdığını sanıyorum. Yine şiir şovenizmi yapma pahasına... Şiirlere kaçıyorum, görsel gereçlerin istilasından etkilenmemek için. Yenilmek, tembelliktir, korkudur diyerek kamçılıyorum şiir bahçesinde kalma arzumu.

Başlığa ve ilk paragraflardaki gerekçeye, yaşama dair benimsenenlere veya yadsınanlara, dönüp dolaşıp oraya varılacağını başka türlü nasıl anlatırdım?

Anlatamazdım. Çünkü son aylardaki iyi şiirleri ve şiir kitaplarını ıskaladığım kaygısını paylaşamadım hiç kimseyle. Yakınımda en yenileri takip eden, edinen fanatik okur da bulunmadığına göre, ancak böyle, 'deneme'deki sözcüklere açıyorum içimi. Tuhaf oluyor tabii... Dergilerde, seçkilerde, gözümü gönlümü hoşnut kılan şiirler, gündelik curcunanın içinden gelen tek armağan. Benimsediğim, uçurtmasını sağ-salim yere indirebilmiş bir çocuk gibi sevindiğim olgudur, söz konusu armağan. Şunun için anıyorum; mart ayının son haftasında ve nisanın ilk haftasında yalnızlık yolculuğumun renklendiğini, zenginleştiğini anladım birden : Etkinlik günleri, dergiler, kitaplar ve güzelim dostluklar sayesinde.

Hem dergiler hem kitaplar güzellikler nüfuz ettirdi hayatıma. Gününbirlik akış, rutin çıkmazlar ve düğümlenmeler dikkatimden çıkıp gitti sanki. Okuduklarımdan, benzerlerimin, benimle aynı yalnızlık açıklarında serserice seyrettiğini anladım bir kez daha. Evet, yalnızlığında yalnız sayılmaz hiç kimse. Ne harika bir teselli değil mi, okyanusun üzerine düşmüş güneşin paylaşılır olması? Şiirin dile geldiği yaşam enstantanesinin... İnsanın ruhuna hitabeden. Şiirlerin mutlaka, ama mutlaka açık ya da kapalı hitaplar içerdiğini düşünürüm bu nedenle. Hayata sesleniştir bir biçimde, hayattaki aynasına benzerlerinin; kendinin.

Şiir sanatı; "söz söyleme sanatı, söz sanatı" tanımlamasını karşılayan "hitabet" şiirle örtüşmüş gibi gelir bana. Hayır, Arapça "hatip" sözcüğüyle kök bağlantısı var mı diye endişe duymadan, "söylevci", "güzel konuşan" açıklamalarını da bir yana bırakıp salt şiir sanatı adına sokulmak istiyorum; harflere, hecelere, kelimelere, cümlelere. Bir şiirdeki hitap, bir kitaptaki hitap olağanüstü mektup içtenliğiyle donatıldığında, şairin kalbinden okurun kalbine köprü mü acaba? Gönül derinliği için kırılgan bir ışık köprü? Şiir, öncelikle seslenmenin, hitabın olgunlaşmış dilidir. Sözcüğün sanat potasında eritilip aşk nesnesine dönüştüğü kıvamdır demek geliyor içimden.

Kitap ve hitap faslına girince, şairlerin okura imzalarken yazdığı birkaç kelimelik "mesaj" da akla geliyor. Kitaptaki duygu ve düşünce doğruluğu, okurun alacağı besini taşır özünde. Elbette, oradaki seslenişin dalga boyu, ritim ve çağrışım şiddeti uzunca konuşulabilecek ayrıntıdır. Kitapların birinci sayfalarına, şairi tarafından yazılıp imzalanmış dilek, ümit karşılığı hitap cümleleri üzerine durulursa, çok farklı düşünceler doğurtacaktır okurun beynine. İmza günlerinde veya başka etkinliklerde kısacık zaman diliminde kurulmuş, sıcak dostluğun belgesi diye bakıyorum o el yazısı metinlere. Ve baştan beri, tüm bu sözleri sarf etmemin nedeni, en son aldığım imzalı şiir kitaplarıdır. Dört kitap; sevdiğim üç şairin yeni yapıtları, birisinin Toplu Şiirleri'yle birlikte... Şu günlerde, içime sindire sindire okuduğum kitaplardaki ürünler hakkında, notlar tutmanın yanı sıra, "hitap" pasajları; geçen zaman, eksilen yarınlar, yani yiten hayat düşündürüyor beni.

Kitaplar ve kapakları arasındaki cevherler, insanların şair veya okur kimliğiyle rastlaşmasının belgesi mi yoksa? Kendini başkasında bulma, görme anının haz dolu zuhuru mu? Soruların kıskırtmasına kapılınca, yeni sorularla kesişiyor düşünce yolu, ve yanıt diye bir şey olmadığına inanmaya başlıyorum. Şiirin de bir yanıtsızlık gezegeni sayılması için nedenler az mı? Değil. Varlığını çokluktan yankılanan imgesi adına susuyorum; anlam neredeyse, kırk pare yudumlamaya, ışığının gizeminden... Kitapları ve hitapları benimsiyor, dert ediniyorum aynı nedenle.

SİPERİN İÇİNDEN

Ungaretti'nin anısına

Ungaretti
Şiirlerini yazıyor
Cephede
Savaşın tam ortasında
Yıllardan
Bin dokuz yüz on altı
Belleğinin derinliklerinde
Yani o batık limanda
Damıtıp parlatarak
Sır dolu sözcükleri

Cephede
Çamur dolu
Siperin içinde
Bir sevgili gibi
Tüfegine sarılıp
Uzak tepelere bakıyor
Bir lambanın fitili gibi kısılmış
Kederli gözleriyle
Fişek sesleri arasında
Var olmayan bir savaşta

Hatırlıyor
Tanıdığı bütün nehirlerin adını
Isonzo
Nil
Seine
Serchio

Asker kaputunun
İç cebinde taşıyor
Bir tımar eski kâğıdı
Bazen yastık oluyor başına
Bazen de
En yakın arkadaşı
Gazeteler
Kartpostallar
Dost mektupları
Hepsi ama hepsi
O yiğit adam
Boşluklarına
Şiirler yazsın diye var
Sonunda
Hiçbir boşluk kalmıyor
Kâğıtlarda
Nehirler
Akıyor ovalara
denizlere

Mustafa OCAK

GİTMENİN VEKALETİNİ BURALARDAN VERDİM BEN

gitmenin vekaletini buralardan verdim ben
sana çürür tırnaklarım kumlanır gözlerim de
virajımın bedelini çok da keskin ödedim
bu yüzden eskimeliydim bu duraksız gidişe
zaman yeni gözlerime kancalar asmalıydı
asmalıydın sen de beni zamansız bekleyişe

gitmenin vekaletini buralardan verdim ben
yapma mutluluklar adı dokuduğun atlasın
ki parlak bir rengi vardı zamana da dağılan
çatlaktı ayna ve yüzün, karışır kırıklara
yasama ulanan neden aşka dokunduğunda
olmadığım bir yer söyle, almadığın bir nefes

SARP ÖĞLE

arılar ve sığır
tozlanmış
kırmızı güllere soruyor :

bataklık
nasıl
çıkması ağaca?

sığır kilitli gökte
ağaç yok

duruluk hiç
mi hiç!

güzel ağaç
korkuteli'nde
yanında sığırın

sevdim o ağacı
akarken su
bata çıka anılara.

Serdar ÜNVER

BAHÇE

Bahçem narin
Büyüsün

Pırlı göğsü
Bin çiçek

*(Ben bahçemi
Çok sevdim*

*Bahçem bana
Zarif ten)*

...
Ayaz gece
Harlı gün

Yorgan oldum
Suladım

Bile bulut-
Akça yel-

...
*Ben bahçeme
Ne ettim?*

...
Şimdi göğüm keleme

Bana çapa bana bel!

Metin GÜVEN

René Char: “Şiir, yeniden tanımlanan insanın gelecekteki yaşamıdır...” der.

Şiir için tanım arayanlar, ya da “şiir aşk gibidir, tanımlanamaz” gibisinden beylik sözler edenler ne derler bilemem ama, ben, René Char’ın, verdiği bu tanımla, şiiri en iyi kavrayanlardan biri olduğunu düşünürüm... Zira şair, çoğu zaman da farkında olmadan, kendine de biçim veren dış dünyaya yazdığı şiirle katkıda bulunur, onu yeniden yaratır ve en önemlisi insanı yeniden örgütler. İnsan, şiir, şarkı ve destanlar sayesinde ki, nesnelere ve hayata egemen olmayı öğrenir.

Şiir, ayakta kalmayı öğretir.

Şiir, hayatla barışık olmayı öğretir.

Çünkü şair, kendindeki “ben”i, anlatırken bile aslında hayatla insan arasındaki dengeleri sorgulamaktadır.

Birilerini çok korkutan “ben”, “sen”, “öteki” ve insanların birbirlerine uzanan yolculukları, tarihin, üretimin ve hayatın bir ortasıdır... Doğru ya da ters yönde gidip gelmeler, kaymalar, tökezlenmeler, yani insanın kendisiyle ve başkalarıyla kurduğu iletişim, çeşitli etkileşimler içinde de olsa, insanın bakmaktan korkmayacağı bir ayna yaratır.

Şiirin tek bir insana ve insanlığa kazandırdığı özgürlük tam da burada başlar işte.

Aynadaki yansımalar, bir şeyleri (ve birilerini) tarihin çöplüğüne atarken, başka şeyleri (ve başka birilerini) öne çıkarır, vitrine koyar.

Kendisini sorgulamak, hatta yargılamak isteyen tek tek insanlar ve toplum ve çağ, kendisini ifade edebilecek bütün olanaklara sahiptir artık.

Neden bu böyledir?

Her şey hayatın içindedir de ondan. “Aydınlık” da içinde yaşadığımız hayatın aydınlığıdır, “karanlık” da. Ve tabiidir ki, “ölüm” de.

İnsanı tanımayan, şiiri bilmeyen, “ben”in birtakım yerlere kaçabileceğini sanır. Hayatla organik bağları olan, yani üreten hiçbir “ben” hiçbir yere kaçamaz...

Şairleri (ve yazarları) temalarına göre kategorize etmek bana doğru görünmüyor.

Önemli olan anlatılan şey değil, şairin (ve yazarın) hayat içindeki duruşu ve sahip olduğu dünya görüşüdür.

Nelere karşılık yazar?

Nelerden yanadır?

Bir şairi ve yazarı çağdaş yapan öge, bu sorulara verilen cevaplarda yatar...

Yalnızca dili kullanma becerisine sahip olmak, insanı “iyi yazar” yapar belki; ama “büyük yazar”, çağdaş yazar yapmaz.

Ulusal ve evrensel kültürün yansımaları, yazarın (ve şairin) birikimine ve beslenmesine yön veren uygarlık ve de şair ve yazarı etkileyen üstyapı kurumları (din, mitoloji, hukuk, etik vb. şeyler) ortaya çıkan metinde ağırlıklarını hissettirmiyorsa, o metin ve o metni ortaya çıkaran yazar için olumlu şeyler söylemek mümkün değildir.

Sonuç olarak şunları ekleyebilirim.

Nesnel gerçek metinsel gerçeği ortaya çıkarır.

Nesnel gerçek dediğimiz şey de tam bir sentez olarak yazılan ya da üretilen esere yansımalıdır.

Hayatla organik bütünsellik dediğimiz budur.

Ve gerçek şair, hem mahpus, hem gardiyandır...

Hem faldır, hem de falcı... Hem mürşid, hem mürid...

Hem abdal (aptal değil), hem deha...

Hem soran, sorgulayan, hem kâhin...

Hem öğrenci, hem öğretmen ve insan...

KENT DİYALOĞUDUR BENİM YAŞAMIM

Kent diyalogudur benim yaşamım
Kelepir ve sahaf gezintisi
Ben uyanırken “Totem ve Tabu” bu şehir
Uyuduğumda üçünün nergisi
Sarışın niyetlere Med-Cezir hayatım
Üç numara tıraşlı günlere ebabil zahmeti
Kent diyalogudur benim yaşamım
Akıldan öte ben neyim
Ve akıl yalnızlığı yarattı : BİREY
Bir EY daha
Yanlış bir hayat doğru yaşanmaz
Buyrun kaçırmayın bu ziyafeti
Bundan böyle tecim takvimlerde
Yalnızlıktır gövdemin hüviyeti
Kent diyalogudur benim yaşamım
Uzun sürmeyen bir kalp sıcaklığıdır
Korkuların sevimlere terk edildiği
Bir kırlangıç serinliğinde
Terk edilmiş gözlerim. Ve ellerim
Harflerin memleketi
Kent diyalogudur benim yaşamım
Sokak çocukları ve yağmur
Yağmur ve yalnızlık
Acılar da kırılır mı bir yerinden
Ensest kuşlara merhaba
Hüzünden atkımı geri verin
Geri verin hayatımı
Kent diyalogudur benim yaşamım
O kurt diyalektiği
Önce ekmeklerin bozulduğu
Sonra şiirin
Yüzüm kentlere Tabula Rasa
Bırakıp gidenlerin lahdi
Ve ağlayan kadınların
Kent diyalogudur benim yaşamım
Mimesis korkunçluğu. Ağlatan ıtır
Bu form kimin zilyetindedir
Ve buradayım AYNA
O aynada değişen görüntüyüm
Ta(n) pınardan sesler alırım
Bugünlerde böyleyim
İçimdeki sarnıç kafama takılan frengi
Ve sükut ve tılsım
Bir yerdeyim

Saffet SOYÖZ

KIR EZGİLERİ

çöl bitmiş
ruhum dinmiş
nesneler dirilmişti

azap müjdelemiştim üç karanlığa
ürkek bir güvercin yüreği idi
dilsiz ejderhalara benzeyen zaman

ağılı, ağıtlı kuyular ürpermişti
karanlık sözler serpilmişti yollarıma
ve ben, bu uğursuz kıyametler nergisinde
çoban ve kır ezgileri kadar saf
sonsuzluklar büyütüştüm içimde

toplandı, sicimlerinden kopan bütün cisimler
bizden önce auralarımız karıştı birbirine
gördüm, hiçbir şiir güzel değilmiş yaşamaktan

çöl bitmiş
ruhum dinmiş
nesneler dirilmişti

GÜZEL YALAN

İnsan kendinden başlıyor çürümeye, bileceksin(iz)
bir gölge gibi üzüleceksin(iz); derin geçiciliğe
devinen bulut daha ne ki; şunun şurası nisan, aşka aç
mayıs için(iz)dedir, hanımeliler kıskırtır kuşları sonsuz
uzaklara aittir insan, erişilmeze, diyeceksin(iz)
her beden, her bent, her yol kendinden başlar...

çürümeye teşne tüm fallarda ölüm gizlidir, söylenmez
söylenemez çünkü kaypak burçlar, bakla bahtı, sepken
yıldız durduğunu sanır, kaldığını sanır her ırmak : akar oysa
acı bir su gibi üzüleceksin(iz); geçişe ait yanılamayla
daha ne ki görülecekler çok: kasırgadan, selden, seladan
öğreneceksin(iz); alçı da kul işi, mermer de, bütün ölümler
eşittir bir-birine başkasıyken musalla yalnızlığındaki ins...

tabut kalabalığı kendindedir insanın, hep ben katılıyorum
sanır heves törenine, havaya aldandıkça maytap, hayata
hatta irkilirsin(iz), unutup; ben sevdim bu yalan deryayı
diyen kargışta eksildikçe töz, çünkü gitmektir / yitmektir
güzel kılan yalanı, kara gerçekler arasında tek doğru: bir
bir ağacı bir aşk kurtarır kurtarırsa; oracıkta özlemin(iz)
gonca gölge gider incir -ağaç- kalır, insan gider inci aşk...

kalırmış umut, kökü ve dalı sürümekteyken zaman
incineceksin(iz), çürümenin de bir tadı varmış gibi, oysa
kapıldığın(iz) dokudur kokan, dötüşen düş toprağında
esenleneceksin(iz)... esinlerle gömülüp ham söze
esen yel içredir çünkü varlığın adı: zerresin(iz)
zerre...

ZAMANIN AĞZINDA

meğer zaman seni de
saklıyormuş ağzında

o mavi çiçek, her yıl yeniden
açan yüzünmüş senin

bilmediğim uzak şehirlerde,
sözgelimi bingöl'de bir hayal

gibi dağılıp giden göller,
gözlerin, ellerin, dudaklarınmış

ben artık oğulotlarına ot
diyemem, benzedikleri sürece sana

rüzgârı öpen adam imgesiyle
yaşamak yetmez o büyük yalnızlığı

ey zaman, beni de sakla
ipek ağzına yüzyılın

ÇEKİM NOTLARI XV**(düşün)**

kutusunda iki parça
arka kapıdan sokuluyor salona
gündüzleri yorgan diken gırnata

(pilaki lekeli bir örtü
kavun ve rakı
topal masada)

bir hicaz taksim, önce
yağmur yüklü bir bulut
sonra, *kırmızı gülün alı*
titrek dudaklı kız için
ürkek sırmalı

ödünc papyonlu çocuğa
uzun yol hediyesi
İstanbul türküleri

ve ağır ağır, *kadifeden kesesi*
eski gelinler
iki döndürsün diye
içlerindeki tazeyi

siyah perdenin ardında, gırnatacı
yarasına üfledikçe ruhunu
nerdeyse ağlamaklı
şen şatır oyunhavaları

dışarda lacivert bir yaz gecesi

BAK İŞTE

saçların alevleniyor tenimde
kızıl bir gün gibi doğuyor gözlerin
güneşin sıcaklığı var tenimde
bak işte, içime alevlendin yine

değil mi ki, kaktüsler de çiçek açar
bir yaz akşamı olacağım ben seninle
güzelim, civanım, erkeğim benim gel ve
memleketinle sevişir gibi seviş benimle

cumbalar fesleğeni unutmadan an önce
turuncu yazın eteğine tutunurken gördüm seni
birer göz çiziyordu kayıklar seyiren denize
pul pul balıklar kaldı, güneş ağzını öptüğümde
pasaklı bir çocuktu kalbim, kendime çektim de
bak işte, içime alevlendin yine

**Ç. GÜNAÇAR ALEMDAR İÇİN
YENİ BABALIK (OYUNU)
İNCELİĞİ**

1
Uyur da uyanamazsam –ki güzel uyuyup
[uyanamayacağım bir gün–

yüzüme serin dua
su damlat parmak uçlarımla
yüzünün çocuk göğüyle ninnile
burnumu alnımı saçlarımı
ağlamış da ağlamamış gibi bana beni sevin
babalar nemli boşluklarıdır evlerin

2
Tanrının şakaklarından dökülme
birbirine dayak iki yalnızlığın senle ben
gözlerimiz açılma-kapanma öbür şakaları
kalplerimiz iki uzak deklanşör
Tanrının son dediği dudaklarımız:
–Hayatın ruj rengini mi merak ettiniz, mor kül!

3
Türkiye gibiyim, a (h) be kızım
önüm bisefa' h AB
arkam birefah ABD
sobe!

Kendi yenik ülkemi uyuyorum odamda
adım baba, yanık söz babası
odam kesik uğultu benim
sahi, ne zaman odam oldu ki!

4
Her şeyi görürüz de
suskunluğun yasını göremez hiç kimse
kuşların sevabına gökyüzünde

Kuşlar en duru sevaptır yeryüzüne

5
Daha iyi otursun diye
durmadan yontarız ya bir şeyleri
aslında bizdeki kabuk yontulmadır zaman – –
Yaşamak gibi üç ölüm var çocuk yaşamalarda
biri ninni
biri masal
biri sendeki ben

6
Nedir ki ahçocuk üzen beni böyle
oturmuş günlerimi sayıyorum papatya hüznün
günlerim kopmuş yaprakları ömrün

İçdökü günlerim

7
Gidip gelip
“Annem büyüyünce beni senden daha çok sevecek ” deme
[kızım
yalnızlık buketi birer bıçaktır babalar
mutsuz annelerde!

CAN YÜCEL'E ÜÇ ŞİİR

ÖMÜR ADAM

Bizim Can, unuttur;
radyoda okuyacağı programı,
Nâzım'ın öldüğü gün.
Zaten, BBC'ye de bozuktur,
her Allah'ın günü temcit pilavı!
BBC'deki görevini bırakır, âlâ-yı vâlâ ile...
Şükreder, ömür adam:
–Kıçıkırık BBC'den,
Nâzım sayesinde yırttık der.

Kumyaka, 30 Temmuz 1998

SEVGİLİ CAN

Sağlığında:
“Hayy şarap çanağına...” desem,
Nimettendir der, kabarrır,
çingar çıkarırdın...

Sevgili Can,
Ne var böylesine kızacak,
bağlar kızarmış, köpürtmüş şarabını bak!
Al sana... Al sana... Sevgili Can.
Al, Can kat, Ölmüş Can'ına.

Bursa, 10 Eylül 2000

TÖVBE

Tövbe... Tövbe...
Küfredeceğim kendimi tutamayıp
çıldırılmış bir dal, vurup cama,
çağırıp duruyor dışarıya...
İki ayağım bir pabuçtayken;
Tövbe... Tövbe...
Sen düştün usuma sevgili Can;
Dışımı sıkıp, lahavle çektim,
zor oldu ama
küfretmedim inan.

Validebağ, 14 Nisan 2001

*Sakın sen kuy-i cânânı uzakdur sanma ey Mecnun
Seher yola giren âşık gece Leylâ'da akşamlar*

(Medhi)

Sakın sen sanma Mecnun yârin köyü uzakta
Seherde yola çıksan gece Leylâ koynunda
(Diliçi Çeviri: Ali AKSOY)

HASTAYIM, YAŞIYORUM

Ayşegül İZMİRLİ

Odet'e kulak kabartıyorum:

"Öyle sanıyorum ki, şiir gerçek olsaydı, ozanlar bütün söylediklerini gerçekten düşünselerdi, şiirden daha güzel birşey olmazdı. Ama çoğu kez bu adamlardan daha çıkar düşkünü yoktur. Tanırım onları biraz, bir dostum böyle bir ozan bozuntusunu sevmiştir. Dizelerinde yalnız aşktan, gökyüzünden, yıldızlardan söz ederdi. Ne kadar aldı zavalı kız! Üç yüz bin franktan fazla parasını yedi herif."

Swann'ı da duyuyorum elbet:

"Kimi yazarların en ufak bir ataklıkları bile herkesi ayaklandırır, çünkü ilkin kitlenin beğenisini pohpohlamamış, ona alışkın olduğu beylik şeyleri vermemişlerdir."

'Swann'ın Mösyö V'ı sinirlendirmesi de bunun gibi bir şeydi işte. O yazarların da Swann'ın da kötü niyetli sanılmalarına yol açan şey, dillerinin yeniliği idi.'

Marcel Proust'un şaire, yazara, derinlerinde başka şeyler bulduğu sanat güzelliğine, dizeleri ya da tabloları nasıl sevip beğenmek gerektiğine dair 20. yüzyılın başında söylediklerini, 21. yüzyılın başında bir kez daha düşünmek ve onun bu konulardaki görüşlerinin doğruluğunu yanlışlığını irdelemek zorunda oluşumuz; 'o, o zamanlardaydı' deyip geçemeyişimiz, edebiyatın bir şanssızlığı ya da edebiyat insanın az gelişmişliğinin bir sonucu mudur? *Swann'ın Bir Aşk'ı* nı okurken, gittim geldim, bu sorunun yanıtını aradım.

Şair, yazar; genellersek, tanımına ya da genel geçer ölçütlere uyan anlamıyla sanatçı, yaşadığımız çağda toplumun neresindedir? Soruyu öbür tarafından bakarak sorarsak, toplum tarafından nasıl algılanmaktadır?

İşte, denemeciler tarafından bin yıldır kullanılan ve belki, bir bin yıl daha üstünde durulacak, üzerine konuşulacak, okullarda hakkında 'münaza'lar yapılacak bir konu daha!

Bu konunun bitmez tükenmezliği, sanırım, ortaya atıldığından bu yana bir türlü çözümlenemeyen, sanatın toplum için mi yoksa sanat adına mı yapılması gerektiği sorununa bağlı oluşundandır. Sanatı, sanattaki 'derin' estetikle yakalamak ve toplumun bir adım önünde olduklarını bilmek ve bildirmek isteyenlerle, sanatın yüzeyselliğini yeğleyen ve topluma istediğini verenlerin çekişmeleri sürdükçe ve bu alışverişten kimileri sanat adına kimileri de beğenilme ya da anlaşılma adına kazançlı çıktıkça, bu iki yönlü razı oluş (kabullenme), kabuğunun altına saklanmış bir yara gibi işleyip duracak. Sonuçta, sanatı önde tutanlar, yenildik ama ezilmedik; toplumun beğenisini yeğleyenler de kötü oynadık ama kazanmasını bildik, avuntusuyla oyalanacak, sanat da, kolunda serumu, kendisine kan verenlerle altına sürgü koyanların arasında, röntgenini çekenlerle yarasına pomat sürenlerin ellerine teslim olmuş, kime minnet duyacağını şaşırان bir hasta gibi, orada öylece yatmasını sürdürecektir.

Bu çıkmaz sokakta, sokağın çıkmazlığıyla teselli bulanlar da vardır, daralıp bunalanlar da... Teselli bulanlara göre, işte burası, sonuçta gelinen yer, girilen sokaktır. Bunlar kaldırım taşlarıdır, bunlar evlerdir, bunlar pencerelerdir, bunlar da kapıları... Yapacakları iş, pencereden bakan mı var, ne iyi, onunla göz göze gelmeye çalışmaktır, ısmar etmek, ona varlığını duyurmaktır. Bu yolla, evlerden birine konuk edilme, hatta bir adres sahibi olma umudunu taşır ve kapılardan birinin aralanmasını beklerler. Açıldı mı açıldı, buyur edilme olasılığı var mı bakarlar, varsa girerler, yoksa, bezdirene kadar dolanmalarını sürdürür, kerhen de olsa çağrılmayı beklerler.

Bunalanlar mı? Onlarda, hem kendi adlarına hem de sanat adına panik atak nöbetleri başlar. Öne, yeniyi ve ileriye koşullanmışlardır; geri dönüş bozundur. Eğer, sokaktaki evlerin bir arka kapısı yoksa, ilerisi meçhuldür, yok gibidir. Önleri tıkalıdır. Öte yandan yeniyi bulmak kadar onu benimsetmek de zordur. Onlar, bu normal anormal sayan ruhsal sıkışmanın ateşlediği fitille hem sığınacakları bir çatı altı ararlar hem de bu çatının kendi düzeylerinde olsun isterler. Ola ki bir işaret alır da

evlerden birinden içeri girerlerse, sıradanlıklara duydukları isyanla, önce eşiğin şöyle şöyle, kapının da böyle böyle olmasının daha iyi olacağını, koltukla kanepenin, öyle değil de böyle konulduğunda göze daha hoş görüleceğini söylerler. Pencereleri dar, görüş alanlarını kısır bulurlar. Gözün üstünde kaş vardır, alna düşen perçem yakışıksızdır, ellerin durduğu yer yanlış, bakışlar çağdaş değildir, diller ağızlarda, dudaklar yüzde yanlış motifler gibi durmaktadırlar. Yaşamın kemikleşmiş gerçekleriyle ve insanların töresel ve törensel davranışlarıyla yüz yüze geldiklerinde, kendi doğrularının durmadan sivrilttikleri uçlarının başkalarından önce kendilerine battığını hissetmeye, ait olamama duygusunun her yanlarına bulaştığını görmeye başlarlar. Konuk oldukları evlerde uykuları kaçır, yabancılaşma çekerler, orayı benimseyemezler. Bir yandan da orada bulunuyor olmayı kendilerine zül sayar, harcanmışlık duygusunu yaşarlar. Sokağın çıkmazlığıyla evlerin darlığı arasında huzursuz, var olanla yaratacakları arasındaki uçurumun kapanmayacak kadar derin olduğunu gördükleri için uyumsuz, kıvrandır dururlar.

Görürsünüz, sanatçıları böyle sınıflandırmak ve onların konumlarını belirlemek ya da 'yakıştığın yerde dur', biçimde bir iyi niyet gösterisiyle onlara konum kazandırmak çok kolay. Geçerliliğini düşünmeden bu tür teorik kararlara varmak, hele bunu öznel şemsiyesi altına sokarak temize çıkarmak, bu çıkmaz sokakta, olsa olsa eleştirmenlere yakışan bir tavidir. Öyle ya, edebiyatımızın vardığı bu noktada, eleştirmen denilen ve sokağın düzenini sağlama yetkisinin kendisinde olduğunu sanan, bir bakıma mahallenin muhtarlığına soyunmuş kişiler de olacaktır, oluyor da... Onlar, kader-belirleyici kimlikleriyle sokakta boy gösterirler. Cesur görünmeyi racunun önemli bir ögesi olarak ister istemez benimsemişlerdir ama, içlerine yerleşip kalan yalnız kalma korkusunu bir türlü söküp atamamışlardır. Bu yüzden, stepne niyetine taşıdıkları yardımcıları edinmişlerdir ki bunlar, gerektiğinde kollama gerektiğinde kurtarma eylemlerinde ortaya çıkarlar ve edebiyatın hamiliğini yapar görünerek aslında ustalarının yalnız olmadığının gözdağını verirler. Ayrıca, sanatçıların ürünleri sayılan resmi evrakı incelerler, onlardan uçaklar yapıp birbirlerine atarlar, kâğıttan toplar yapıp çift kale maç yaparlar; kısacası işle eğlenceyi bir arada yürütür, sonunda ustalarına uçak ya da top yapımı konusunda rapor verirler. Usta da ustalığını gösterir, bu raporları düzenler, yazı ya da kitap haline getirir, sokağın görünen yerlerine asar, evlere ve ahaliye dağıtır, bir biçimde sokağın kaderini belirler.

Sokakta çingar çıkartarak, bir bakıma, sokağın diri kalmasını sağlayanlar da bu muhtarlar; yani, eleştirmenlerdir. Ama asıl çingar, sayıları çoğalıp da kimin daha muhtar olduğu konusu tartışılmaya başladığında kopar ki bu bölücü sav ortaya atılır atılmaz, işlemlerini yürütürken kendine kolaylık sağlayan, böylece 'var'lıklarını kanıtlayan muhtarın en muhtar olduğunu ileri sürmeye başlarlar. Koparılan bu fırtınanın tozu dumanı ortalığı sarmışken, eleştirmenler, kendi köşelerine çekilirler, ringlerdeki kenar yönetimler gibi, iplerle çevrilmiş bu alanda (çirkemzek sokakların en darında), onlar adına birbirlerini yumruklayanları seyrederek ve bu arada, bir sonraki maçın figüranlarına konu yaratmak için derin düşüncelere dalarlar.

Yeri geldi, yazmalıyım. Neyi mi? *Adam Sanat* dergisinde tam sayfa reklamın 150.000.000 TL. olduğunu, kapitalizmin tuzaklarını; altından gülecek bıyıkları olanları, kırık terazili yargıçıları, ışığa alerjisi olduğu için şemsiye iskeletiyle dolaşan bilge muhtarları, yağ satanları, bal satanları, ustası ölmüş, 'ben' satanları... Anlayan anlamıştır ama, ayrıntılar da sonra!

Görüşeceğiz...

(...demiştik ki tam, Yunus Nadi Ödülleri açıklandı ve İnci Aral öykü ödülünü aldı, hem de Gölgede Kırk Derece adlı kitabıyla. Türkiye'de dağıtılan ödüllerin adil olmadığına bir kez daha inandım, iman ettim. Şimdi ben, bu ödülün jürisine sormaz mıyım, bugüne kadar İnci Aral'a bu ödülü niçin vermediklerini. Çünkü, Aral hep buydu; ne daha azıydı ne de daha çoğu. Ya da sormaz mıyım, bu ödülü, ne oldu da Aral'a verdiniz diye. Çünkü, Aral'ın çapı eskiden de bu kadardı.

Vatana, Millete ve de Cumhuriyetim(n)ize hayırlar getirmesini dilerim.)

RAMİS DARA'YA AÇIK MEKTUP

Mehmet SARMAZ

İzmir, 14 Mayıs 2001

Sayın Ramis Dara,

Yeni Biçem'li günlerde iyi-kötü mektup yazdınız. Kimi şiir ve yazılarımı da yayımlamıştınız. Süreç içinde burnunuz mu büyüdü ne, *Akatalpa*'ya gönderdiğim hiçbir yazı ve şiiri, dergi 17. sayısına ulaşmasına karşın yayımlamadınız. *Akatalpa*'nın bu tutumuna "sitemimi" içeren bir şiir de fakslamıştım geçtiğimiz aylarda.

Yayımlamadığınız "Dört Şairde Yapay Biçem Konusunda Bir Sorgulama" başlıklı yazımı, *Agora*'ya vermiştim sonunda ve orada birçok dizgi yanlışıyla çıkmıştı yazı. Sonuçta bu olumsuzluğa dolayılı da olsa siz neden olmuşunuz.

Herhangi bir şiirimi yayımlamadınız ama; 'maşallah' nasıl adam kafaladığını bildiğim Peker'in birden çok şiirini "kapak"ta yayımladınız, nitelik gözetmeksizin. "Verili saygınlık kalıplarına" ilişkin tutumunuz, sanki şiir ve edebiyat'ın önüne geçti. Osman Serhat'ın kimi '80 Sonrası şairlerinin tepkisini çeken bir yazısını yayımlama yürekliliğini gösterdiniz ama, sanki o yazı yüzünden "birileri" sizi haşladı gibi geldi bana. Gerçekte bir Ramis Dara, bir Mehmet H. Doğan'ın "ardılı" olmamalıydı; Ramis Dara, Ramis Dara olmalıydı...

Ve Ayşegül İzmirli... Onunla gerek *Yeni Biçem*, gerekse de *Düşlem*'deki kimi yazılarda "çatıştığınızı" anımsıyorum. Ne olmuştu da barıştınız? Yoksa H. C. Kerse gibi onun "takma adını" kullanarak mı bu "etik" sorunu çözüyorsunuz? Kerse gibi yoksa siz de mi "verili saygınlık kalıplarından" korkuyor ve bu yüzden kendinize daha az önem veriyorsunuz?

"Elektronik ve boya sizin olsun, oynayın doya doya, şu siyahla boyalı beyaz sayfalar bize yeter." diyorsunuz ama, yukarıda andığım nedenlerden dolayı yine de pek içten bulmuyorum bu sözlerinizi. İkinci renk, üçüncü renk... küçük bir ayrıntıdır yalnız.

Anımsarsanız, bir zamanların bir *Yeni Biçem*'inde, Mehmet H. Doğan'ın, "turşu kurar gibi yeni kurup numaralayanlardan bıktım" sözünü aktarmıştı İhsan Üren bir yazısında. Ama yanıt hakkımı kullandırmamıştınız. İzmir'deki bir 'rakı masasında' - sizin de bulunduğunuz- Mehmet H. Doğan'ca hakarete uğramama da sessiz kalmıştınız. Ne Üren, ne de Doğan "özür" dilemişti; siz de bu olguya "etik açıdan" müdahale etmediniz...

İhsan Üren'in "ufuk turlarına" bir Peker'in nasıl girdiğini biliyor, diğerlerinin de 'kısmen' tahmin ediyorum. Kimilerinin kalbi kırılmasın, kimi "ilişkileriniz" bozulmasın diye kimi "kötü şiirleri" yayımladığınızı kendinize itiraf etme yürekliliğini gösterebilir misiniz? Her ne kadar "umurunuzda

olmasam da" eleştirmenliğinizi gazeteci-mantığının lekelemesine izin vermeyin, lütfen. Biraz empati kurun, ve anlamaya çalışın sözlerimi...

Anımsadığım kadarıyla bir zamanlar Dördüncü Yeni'de "Yüzyıl Sonu Şiirimizde Yenilikçilik" başlıklı bir soruşturma dizisi tasarlamış; siz, M. H. Doğan, M. Öneş, İ. Berk ve Gültekin Emre'ye göndermiştim soruları yalnızca. Bir tek Gültekin Emre'den yanıt gelmişti. Siz de yanıtlayamaz mıydınız? "Adam yerine konmak" o kadar mı önemliydi sizin için? Şimdi, "Ya bizi adam yerine koymazlarsa? Ya Mehmet H. Doğan yıllığında dergimizden söz etmez, bizden şiir almazsa?" diye tutuşmanız neden? Kimi insanların kimi insanları küçümseme, kimi insanların kimi insanları yok sayma, kimi insanların kimi insanları anlamaya çalışmama... gibi hakları var mı?

Biliyor musunuz o "tatsız" *Yeni Biçem-Düşlem* çatışmalarınızdan dolayı son dönemlerinde ne *Yeni Biçem*'e ne de *Düşlem*'e şiir ve yazı göndermek içimden gelmiyordu. *Düşlem*'e zaten hiçbir şey göndermemiştim. Yalnızca Ayşegül İzmirli'ye birkaç mektup göndermiştim. Zaten yalvaran da yoktu şiir ve yazı göndermem için (!)

Yeni Biçem'in bir başyazısında "artık polemik yazıları yayımlayacağız" gibi sözler etmişsiniz. Polemiksiz edebiyat'ın olacağını düşünmüyor olmalısınız. Benim polemiklerim size hitap etmemiş olabilir ama; yayımlanmamalarının ardında yatan nedenlerin neler olmuş olabileceğini bir özeleştirme süzgecinden geçerek anlayabileceğinizi düşünüyorum.

Mektubumdaki "sizli" anlatımım daha çok "sizi" *Akatalpa*'yla özdeşleştirme tutumumdan kaynaklanıyor sevgili Ramis ağabey. Son olarak beni "şairden" sayıyorsan-ız, "şair" olarak; "okurdan" sayıyorsanız, "okur" olarak; "yurttaştan" sayıyorsanız "yurttaş" olarak size önerim, kendin-iz-e daha çok önem vermen-iz-dir.

Sevgi ve selamlarımla...

P. S. Bu mektubum "olası" bir yanıtın-ız-la birlikte *Akatalpa*'da yayımlanabilir.

Sevgili şair, okur ve yurttaş Mehmet Sarmaz'ın bu şakasının, okuyanlarını eğlendirmiş olmasını diliyor, *Akatalpalılar* olarak sevgiler, saygılar sunuyoruz.

Akatalpa

Koordinasyon	:	Serdar Ünver (Tel : 0 535 - 398 98 16)
Yapım	:	Melih Elal (Faks : 0 224 - 442 92 14)
Katkıda Bulunanlar	:	Mustafa Durak, Hilmi Haşal, İhsan Üren...
Sahibi - Sorumlusu	:	Prof. Dr. Ali Özgelebi
Yönetim Yeri	:	324 Numaralı Oda
Baskı	:	Özsan Matbaacılık, İzmir Cad. No : 221 - BURSA
Yazışma Adresi	:	Ramis Dara, P. K. 68 16371 Ulucami - BURSA
Elektronik Posta	:	akatalpa@hotmail.com

Aylık edebiyat dergisi Akatalpa Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur.